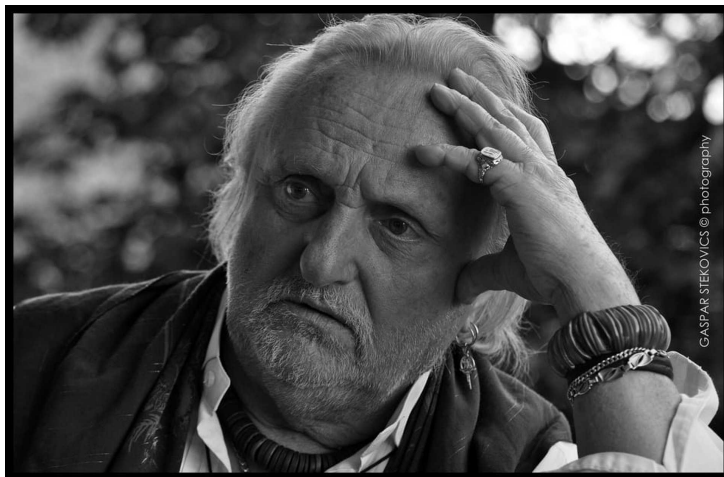

Elment Benkő László, aki a szocreál Magyarországon kaput nyitott a nagyvilág felé

rk - 2020-11-18 15:32:57

Ugyan nem tudom hogyan és milyen ágról, de Benkő László nékem rokonom volt. Ez pedig úgy derült ki, hogy hat éves korom tájt, amikor anyámékkal Budapestre utaztunk augusztus 20-án tűzijátéknézőbe, és Annus néninél aludtunk a Múzeum körúton, amikor megérkeztünk hozzá, ő épp akkor távozott onnan. Összefutottunk az ajtóban az akkor már híres emberrel, mert amikor én hat éves voltam 1967-ben, akkor az Omega már régen létezett, így nem csak azért néztem tátott szájjal, mert hat éves voltam, hanem, mert megcsapott a nagyság szele.

Hogy őszinte legyek, azóta sem firtattam, mi végről volt ő rokon. Apám felől nyilván, mert Annus néni is úgy volt az. És hát, Benkő is Szombathelyen született, mint ahogyan én is, ezek szerint minden nagy ember itt született vagy itt fog születni, de ezzel a nyegleséggel csak a bánatomat palástolom. És nem is azért, mert ezek szerint egy tágabb családtag ment el, hanem egy olyan ember, aki művészetével és lázadásával a szocreál Magyarországon kaput nyitott a nagyvilág felé, mert az akkoriban beatzenének nevezett valaminek ez volt az igazi funkciója.

fotó: Stekovics Gáspár

A reggeli kapkodásban, amikor a [hírt kellett bejelenteni](#), csak arra szorítkoztunk, hogy leírjuk, az Omega tagja volt, azt azonban nem, mennyire képzett zenész is: játszott zongorán, orgonán, amikor Presser volt a billentyűs, akkor furulyán, trombitán és citerán is, ilyképp életútja következetes volt az önálló művekig, és aztán mára a Weöres Sándor Színház zenei vezetéséig. Az a gond azonban, hogyha a mai korosztálynak azt mondjuk, meghalt Benkő László, akkor – ha tud róla valamit – azt konstatálja, hogy meghalt egy hosszú, ősz hajú bácsi, akit valami miatt nagyon sokan ismernek, ő viszont nem. S bár ez törvényszerű, mégisincsen jól.

Ha azt mondom a maiaknak, Omega, akkor talán beugrik nekik egy hosszú, szőke bongyor hajú

ember, mert ennek a szakmának az az átka, hogy mindig csak a frontembereket ismeri és ismerik el, így Benkő, ha lehet ezt mondani, élte a zenekaron belül a háttéremberek szürke életét, holott oszlopos és meghatározó tag volt 1962-től egészen a ma bekövetkezett haláláig. A mai ugribugri zenekarok sokkal többet köszönhetnek neki, mint gondolnák, hiszen az Omega – így Benkő – volt az, aki az átkosban elsőként érte el azt, hogy lemezt adjanak ki tőlük.

Vida Ferencsel fotó: Mészáros Zsolt

Utána a többieknek már könnyű volt. Ha a maiknak le kellene írni valamiképp a magyar könnyűzene hőskorát, akkor úgy lehetne leginkább érzékeltetni a nálunk kialakuló stílusirányzatokat, hogy az Illés vitte a Beatles vonalát, az Omega pedig a kezdeti téblábolás után inkább a Pink Floyd ihlette instrumentális elektronikus zene felé hajlott. S ehhez volt affinitása Benkőnek is, aki önálló alkotásként is ilyesmi stíllel jelentkezett (Úropera). A régebbiek már vagy még ismerik, az ifjabbak kedvéért mutatjuk meg az útkeresést (Trombitás Frédi), amely magán viseli a gyerekkor összes nyűgét.

S hogy meddig jutottak – s jutott Benkő – a hangzásban, azt a Gammapolis-szal demonstráljuk. Lám, aki ilyeneket tudott, lett aztán színházunk zenei vezetője, és [kapott csillagot](#) a szombathelyi csillagsétányon. Szinte jelképes is, hogy a város szülötte szülővárosában kapta meg utolsó elismerését, mert ugyan volt már előtte Kossuth-, és Liszt Ferenc-díja is, de az a miénkhez képest semmit sem ér. Dehogynem. Az mutatja az életutat, amit egy ország ismert el, s ami a legszebben szomorú a dologban, hogy amikor 1968-ban összefutottunk abban a budapesti bérlakásban, ő nem tudta, hogy idáig jut, én pedig pláne nem, hogy halála alkalmából írok róla. Aztán így alakult: viszlát, Laci.